

200704995/1.

Datum uitspraak: 11 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

. mede ten behoeve van haar minderjarige kind,
appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/3611 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 26 juni 2007 in het geding
tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 december 2006 heeft de Minister van Justitie, voor zover thans van belang, een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 juni 2007, verzonden op 27 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 2 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt,
Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van
mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

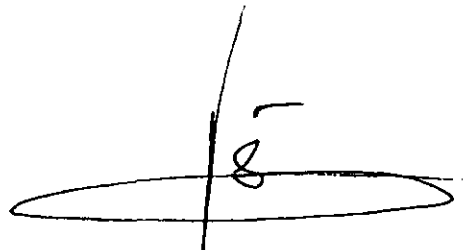
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 september 2007

248-490.

Verzonden: 11 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummers: AWB 07/3611

Datum uitspraak: 26 juni 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
mede namens haar minderjarig kind,
van Chinese nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde mr. W.J.C. Robben,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 22 december 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiseres van 13 december 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen.

Op 24 januari 2007 heeft eiseres beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 30 mei 2007. Eiseres is verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. R.R. Berkhout.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Uit het asielrelaas van eiseres komt het volgende naar voren. Eiseres is opgegroeid bij haar pleegvader totdat deze haar verkocht wegens gokschulden. Zij is vervolgens per trein naar het buitenland gereisd met de bedoeling dat zij ingezet zou worden voor prostitutiewerkzaamheden. Aangezien zij onderweg zwanger is geraakt is zij als schoonmaakster en gastvrouw te werk gesteld. Uiteindelijk is eiseres ontsnapt met behulp van een andere vrouw en heeft ze asiel aangevraagd. Haar zoon is op geboren in Nederland.

3. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Eiseres heeft toerekenbaar geen documenten overgelegd ter ondersteuning van haar identiteit, nationaliteit, asielrelaas en reis, zodat verweerder het ontbreken van documenten heeft meegewogen op grond van artikel 31, tweede lid, onder f van de Vw 2000. Vervolgens is verweerder van oordeel dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert omdat uit leeftijdsonderzoek is gebleken dat eiseres een onjuiste leeftijd heeft opgegeven nu uit de uitslag van het leeftijdsonderzoek is gebleken dat eiseres minimaal 20 jaar oud was ten tijde van de asielaanvraag. Eiseres voldoet daarom ook niet aan de gestelde eisen die verbonden zijn aan de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid en onder e van de Vw 2000. Voorts heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt dat zij en haar kind te vrezen hebben voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat juist zij een verhoogd risico loopt op lichamelijk geweld door de lokale autoriteiten. Bovendien zou zij volgens de wet de bedoelde ambtenaren kunnen aanklagen bij de hiertoe bevoegde autoriteiten. Verweerder verwijst naar het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 31 mei 2006 inzake China. In laatstgenoemd ambtsbericht staat vermeld dat 'illegale' kinderen wel degelijk worden geregistreerd, zij het na het betalen van een boete. Voor zover sprake is van een sanctie, is deze slechts financieel van aard en kan deze derhalve niet worden aangemerkt als ernstige beperking in de bestaansmogelijkheden van eiseres noch als een handeling in strijd met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM. Uit voornoemd ambtsbericht blijkt dat alleenstaande moeders hulp kunnen vragen bij het buurtcomité van hun plaats van herkomst en dat zij aldaar een bijstandsuitkering kunnen aanvragen. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt niet voor deze hulp in aanmerking te komen.

4. Ter staving van haar asielaanvraag heeft eiseres, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eiseres stelt dat zij bij terugkeer naar China een reëel risico loopt om te worden behandeld in strijd met artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) vanwege het feit dat haar zoon in strijd met de regels voor geboortebeperving is geboren. Uit het Annual Report 2005 van de Congressional-Executive Commission on China van de Verenigde Staten en uit het China Country Report 2005 van het UK Home Office, blijkt dat er door lokale autoriteiten lichamelijk geweld wordt gebruikt tegen overtreders van de geboorteregelingen. Eiseres zal haar kind niet kunnen laten registreren omdat zij de boete die daarop staat niet kan betalen en zal als ongehuwde moeder in een positie komen te verkeren die mogelijk tot sociale uitsluiting zal leiden. Bij brief van 15 mei 2007 heeft eiseres de gronden van haar beroep aangevuld. Eiseres verzoekt de geboorte van haar tweede kind in beroep mee te wegen. De geboorte was op

15 december 2006. Zij overtreedt hiermee de in China gevoerde één-kind politiek. Ongehuwde moeders dienen te worden beschouwd als een "social group" in de zin van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag) omdat de maatschappelijke status van deze groep in bijna alle provincies als illegaal wordt beschouwd. Ook de compensation fee en de druk om deze te betalen als ook het risico om te worden gedetineerd en te worden gesteriliseerd dienen als vervolging in de zin van genoemd verdrag te worden aangemerkt.

Voorts verwijst eiseres naar de rapportages van het US Department of State en het Home Office 2006 waarin wordt gemeld dat dwang bij sterilisatie "often" wordt uitgeoefend en "occurs most frequently" bij paren die meer kinderen hebben dan is toegestaan. Ook wordt sterilisatie de eerste keus genoemd in de provincie waar eiseres vandaan komt. Verder is eiseres van mening dat zij als ongehuwde moeder met twee kinderen en zonder hukou een verhoogd risico loopt op een artikel 3 EVRM behandeling.

5. De rechtbank ziet zich allereerst voor de vraag gesteld of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van eiseres ongelooftwaardig is.

6. Verweerder heeft gemotiveerd uiteengezet dat hij aan eiseres toerekent dat ter staving van haar aanvraag geen documenten zijn overgelegd als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000. Verweerder heeft eiseres naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat zij geen documenten met betrekking tot haar identiteit, nationaliteit, asielrelaas en reis heeft overgelegd nu blijkt het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2006, kenmerk DPV/AM-897462, elke Chinese burger die woonachtig is in China verplicht is om binnen één maand na zijn zestiende verjaardag een identiteitskaart aan te vragen en dit document te allen tijde bij zich te dragen. Gelet op hetgeen in het ambtsbericht vermeld staat en het feit dat niet in geschil is dat eiseres ouder dan 16 jaar was ten tijde van haar vertrek uit China, heeft eiseres dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij geen identiteitsdocumenten heeft kunnen overleggen. De stelling van eiseres dat zij als vondeling nimmer geregistreerd is geweest en dus geen identiteitsbewijs op hoefde te halen, volgt de rechtbank evenmin nu uit haar eigen verklaring volgt dat haar pleegvader een hukou had met haar naam erin. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat verweerder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 niet in redelijkheid aan eiseres heeft kunnen tegenwerpen, zodat de oprechtheid van het asielrelaas op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van dat relaas. Dit brengt volgens vaste jurisprudentie met zich dat verweerder bij zijn verdere beoordeling slechts van de juistheid van de verklaringen van eiseres hoeft uit te gaan, indien in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen en van het asielrelaas dus een positieve overtuigingskracht uitgaat.

7. Uit het bestreden besluit kan worden afgeleid dat verweerder het oordeel dat het relaas positieve overtuigingskracht ontbeert baseert op het leeftijdsonderzoek van 21 februari 2005. Gelet op vaste jurisprudentie kan een leeftijdsonderzoek worden aangemerkt als een deskundigenadvies waarbij verweerder in beginsel van de juistheid van het leeftijdsonderzoek mag uitgaan. Eiseres heeft naar het oordeel van de rechtbank geen concrete aanknopingspunten aangevoerd op grond waarvan getwijfeld zou moeten worden aan de juistheid en volledigheid van de informatie in voorgenomen leeftijdsonderzoek. Nu er geen concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan het leeftijdsonderzoek is verweerder terecht uitgegaan van de inhoud daarvan en heeft verweerder het asielrelaas van eiseres in redelijkheid als ongelooftwaardig kunnen aanmerken.

8. Gezien de gronden van het beroep, zoals aangevoerd in het beroepschrift en toegelicht ter zitting, en gezien het door verweerder ingenomen standpunt, heeft de rechtsstrijd voorts betrekking op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 genoemde inwilligingsgrond.

9. Op grond van artikel 29, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan, voor zover van belang, een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

10. Op grond van artikel 3 van het EVRM mag niemand onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Uit de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) volgt dat op de staten die partij zijn bij het EVRM, de verantwoordelijkheid rust een uit te zetten vreemdeling te behoeden voor een behandeling die in strijd is met deze bepaling. Uitzetting dient niet plaats te vinden indien de vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt onderworpen te worden aan een dergelijke behandeling (uitspraken van het EHRM van 30 oktober 1991 en 15 november 1996 inzake respectievelijk RV 1991 nr. 19, NJ 1997 nr. 301). De loutere mogelijkheid van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM is in het algemeen niet voldoende om voornoemd reëel risico aan te kunnen nemen.

11. Eiseres heeft in dit verband bij nadere aanvulling van het beroepschrift van 15 mei 2007 nog verwezen naar het "Country Report on Human Rights Practices 2006" van het "U.S. Department of State van 2006" en het "Country of Origin Information Report China" van december 2006 van het "Home Office". Ook heeft eiseres aangegeven dat zij op een tweede kindje heeft gekregen.

12. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. Ingevolge het tweede lid wordt met feiten en omstandigheden bedoeld in het eerste lid, alleen rekening gehouden, indien deze voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33, relevant kunnen zijn.

13. Ten aanzien van de door eiseres bij de aanvullende gronden overlegde stukken is de rechtbank van oordeel dat deze stukken aan te merken zijn als een nadere onderbouwing van de eerder door eiseres geponeerde stelling dat zij als alleenstaande moeder met een illegaal kind, of illegale kinderen, vreest voor schending van artikel 3 van het EVRM. Dientengevolge staat de ex tunc toetsing er in beroep niet aan in de weg deze stukken in de beoordeling te betrekken.

14. Ten aanzien van de geboorte van het tweede kind overweegt de rechtbank dat blijkens het aanvullend verweerschrift en het verhandelde ter zitting, verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat dit feit bij de beoordeling kan worden betrokken en dus niet van eiseres verwacht behoefde te worden dat zij deze geboorte, of haar zwangerschap, reeds eerder had gemeld. Daargelaten de juistheid van dit standpunt overweegt de rechtbank dat de geboorte van het tweede kind niet afdoet aan de juistheid van het besluit van 22 december 2006. Zij overweegt daartoe als volgt.

15. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt dat zij vanwege haar, in strijd met de regels voor geboortebeperving geboren, kinderen of het feit dat zij een alleenstaande moeder is dusdanig zal worden gediscrimineerd dat haar bestaansmogelijkheden zodanig zullen worden beperkt dat het onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. De stelling van eiseres dat zij en haar kinderen zullen worden uitgesloten van alle sociale voorzieningen is onvoldoende aannemelijk gemaakt. Evenmin heeft zij aannemelijk gemaakt dat het niet kunnen betalen van de "social compensation fee" zal leiden tot sociale uitsluiting of discriminatie en tot onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hierbij is tevens van belang dat niet gebleken is hoe hoog deze "social compensation fee" zal zijn in het geval van eiseres. Uit het ambtsbericht van mei 2006 blijkt immers dat de hoogte van de "social compensation fee" wordt vastgesteld door de provincie en dat deze kan variëren; in sommige gebieden in China is deze laag en in andere juist hoog.

16. Eiseres heeft niet onderbouwd dat zij met reden vreest dat zij persoonlijk lichamelijk geweld zal ondervinden van de lokale autoriteiten. De verwijzing naar het "U.S. Department of State van 2006" en het "Country of Origin Information Report China" van december 2006 van het "Home Office" is hiervoor onvoldoende. Bovendien is niet aannemelijk dat eiseres tegen dit geweld geen bescherming kan krijgen van de hogere autoriteiten, nu burgers volgens de wet gezinsplanningsambtenaren kunnen aanklagen die hun bevoegdheden hebben overschreden. Evenmin is aannemelijk geworden dat voor eiseres geen opvangmogelijkheden aanwezig zijn.

17. Ten aanzien van de stelling van eiseres dat zij thans een reëel risico loopt om onder druk gezet te worden door overheidsambtenaren om een abortus of sterilisatie te laten uitvoeren merkt de rechtbank nog op dat uit het ambtsbericht van mei 2006 blijkt dat er in China sinds 2002 een wet van kracht is die fysieke dwang tot abortus/sterilisatie in het kader van family planning verbiedt. Mede gelet hierop is het louter verwijzen naar de door eiseres overgelegde algemene informatie onvoldoende om een dergelijk risico aan te nemen.

18. Naar het oordeel van de rechtbank vloeit uit het voorgaande voort dat het niet aannemelijk is dat eiseres en haar kinderen bij terugkeer naar China het risico lopen op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en derhalve is het beroep van eiseres op haar positie als alleenstaande moeder van 'illegale' kinderen onvoldoende zwaarwegend om voor verblijfsaanvaarding op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking te komen.

19. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

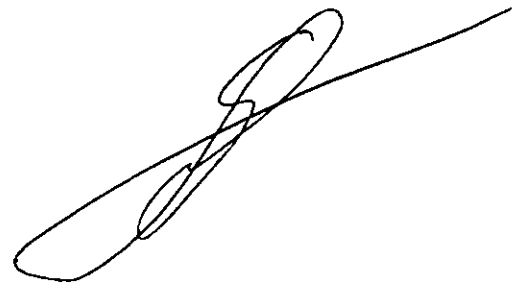
De rechtbank verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.A. van der Straaten en in het openbaar uitgesproken op 26 juni 2007 in tegenwoordigheid van drs. G. Sassen als griffier.

de griffier

de rechter

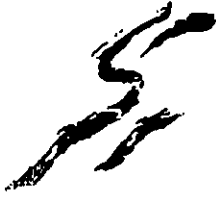

VERZONDEN OP

27 JUN 2007

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Eusebiusbuitensingel 5
6828 HT ARNHEM
Postbus 5418
6802 EK ARNHEM
tel. 026 - 353 18 60
fax 026 - 353 18 65
www.rechtsbijstandasiel.nl

Raad van State,
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger Beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax: 070-3651380
Aantal pagina's: 9

mr. H.L. Boel
jurist

mr. J.J.T. van Loo
advocaat

mr. M.J.A. Rinkes
advocaat

mr. M.H.R. de Boer
jurist

mr. T. Arts
jurist

mr. Y.G.F.M. Coenders
advocaat

mr. E.C. Stulter
jurist

mr. J. Nourhussen
advocaat

mr. M. Staezel - van Esch
advocaat

mr. W.J.C. Robben
jurist

mr. K.C. Victorian
jurist

SNS Bank Arnhem
90.28.34.467

Stichting Dergengelden
Rechtsbijstand Asiel
SNS Bank Arnhem
rek: 96.29.93.328

HOGER BEROEP

ARNHEM, 17 juli 2007

Betreft
Geboren
Nationaliteit : Chinese
IND-nummer : 0411.23.0452

Mede namens haar minderjarige kinderen
Ons kenmerk : WR / WR / 0502740

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 JUL 2007 ✓	
ZAAKNR.	2007 04935
ASIEL	✓
BENADELDE	NR.

28410-A

Geachte heer, mevrouw,

1.0 Appellante is mevrouw van Chinese nationaliteit. Te dezer zake kiest appellante woonplaats te Arnhem, Eusebiusbuitensingel 5, ten kantore van de Stichting Rechtsbijstand Asiel Nederland. Appellante heeft mr W.J.C. Robben, met het recht van substitutie, bijzonder gemachtigd tot het indienen van het onderhavige hoger beroep. Een machtiging dienaangaande treft u bij deze aan (productie 1). De kosten voor het griffierecht dient van de rekening courant van het kantoor van ondergetekende te worden afgeschreven.

2.0 Appellante stelt hierbij hoger beroep in tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Arnhem (verder: de uitspraak) (productie 2), uitgesproken op 26 juni 2007, AWB 07/3611, waarbij het beroep d.d. 24 januari 2007 ongegrond werd verklaard.

Dit appèlschrift berust op de navolgende grieven:

3.0 In rov. 16 van de uitspraak staat:

"Eiseres heeft niet onderbouwd dat zij met reden vreest dat zij persoonlijk lichamelijk geweld zal ondervinden van de lokale autoriteiten. (...) bovendien is niet aannemelijk dat eiseres tegen dit geweld geen bescherming kan krijgen van de hogere autoriteiten..."

3.1 In beroep heeft eiseres op grond van overgelegde landeninformatie duidelijk gemaakt dat het ongehuwde moederschap illegaal is in China. Voorts heeft zij informatie overgelegd waaruit blijkt dat niet alleen voor kinderen die buiten de geboorteregeling zijn geboren, maar dat ook aan ongehuwde moeders een social compensation fee wordt opgelegd. Voorts heeft appellante middels landeninformatie duidelijk gemaakt dat in China detentie als sanctie wordt gebruikt indien de social compensation fee niet wordt betaald. Voorts blijkt uit de landeninformatie dat in de provincie waar appellante vandaan komt, sterilisatie de eerste keuze van de overheid is als remedie in gevallen waarin niet aan de geboortebepierking is voldaan. Gedwongen sterilisatie blijft voorkomen, vooral en meest frequent in gevallen van

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

personen die zich niet aan de geboortebepierking hebben gehouden. Voorts is informatie overgelegd dat alleenstaande ongehuwde moeders een onbekend fenomeen is in China en dat vrijwel alle ongehuwde vrouwen zwangerschappen - vanwege de sociale druk - laten afbreken middels abortus.

3.2 Gezien de omstandigheden die in de landeninformatie worden beschreven loopt appellante een reëel risico om bij terugkeer gedwongen te worden gesteriliseerd, althans te worden gedetineerd en gedwongen te worden gesteriliseerd. Voor wat betreft de hoogte van de social compensation fee stelt appellante zich op het standpunt dat, indien uit de landeninformatie blijkt dat de exacte hoogte niet kan worden gegeven vanwege de omstandigheden in China, op grond van artikel 4:2, tweede lid Awb in redelijkheid niet van appellante kan worden verwacht dat zij wel kan aangeven hoe hoog het in haar geval zal zijn. In dat geval rust er een onderzoeksverplichting op verweerder ex artikel 3:2 Awb. Appellante stelt zich op grond van de landeninformatie op het standpunt dat de vraag of zij gedwongen zal worden gesteriliseerd losstaat van de vraag hoe hoog de social compensation fee is. Gezien de landeninformatie is er in het geval van appellante - met name omdat de positie van ongehuwde alleenstaande moeder illegaal is en sociaal als zeer ongewenst en ongepast wordt beschouwd - een reëel risico op gedwongen sterilisatie bij terugkeer naar China. In die steekt appellante af bij andere personen in China die de geboorteregels hebben overtreden. In deze zin is de kernoverweging op grond waarvan de klacht inzake Vilvarajah ongegrond werd verklaard door het EHRM, niet van toepassing op appellante.

Appellante stelt dat de rechtbank heeft gehandeld in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM door voorbij te gaan aan de relevante landeninformatie. De rechtbank heeft het beroep beperkt tot overtredingen van lagere autoriteiten die in strijd met de wet handelen. Zoals uit de landeninformatie blijkt, loopt appellante risico's die in strijd zijn met artikel 3 EVRM die conform de wetgeving in China en het beleid in de provincie Guangdong zijn. Ten onrechte heeft de rechtbank dit miskend. Appellante stelt dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt om te worden behandeld in strijd met artikel 3 EVRM. Tevens stelt zij dat zij behoort tot een social group in de zin van het Vluchtelingenverdrag en als zodanig gegronde vrees heeft voor vervolging bij terugkeer. De rechtbank heeft dit ten onrechte miskend.

Om bovenstaande redenen verzoekt appellante u het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak te vernietigen, de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, althans zelf in de zaak te voorzien en verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

mr. W.J.C. Robben